

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 404/2017
27.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., улица ..., кога заступа пуномоћник Драгана М. Динић-Јотић, адвокат из ..., улица ..., за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда 4 Уп 74/16 од 11.07.2017. године, са противном странком Министарством унутрашњих послова Републике Србије, ..., у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 27.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев АА из ... за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба АА из ..., за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда 9 У 6974/11 од 30.08.2011. године, којом је одбијена његова тужба поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број 118-1-45/11 од 01.06.2011. године, којим је тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Одред ... утврђен престанак радног односа са 07.06.2011. године, због безбедносних сметњи.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац захтева наводи, као и у тужби за понављање поступка, да му је радни однос престао због тога што је против њега покренут кривични поступак због основане сумње да је извршио кривично дело, а да је касније ослобођен кривичне одговорности. Истиче да је Европски суд за људска права у својој одлуци од 12.01.2016. године нашао да је одредбом члана 168. Закона о полицији дато дискреционо право Министарству унутрашњих послова да одлучује о отказу полицајца против којих је у току кривични поступак, а нису дате никакве смернице како се то дискреционо право примењује, нити упутство у вези са последицама ослобађања полицајца од кривичне оптужбе. Пошто Закон о полицији није уредио правно дејство ослобађајуће пресуде, подносилац захтева указује да се овај управни спор мора решити применом других прописа и начела, односно да се мора поћи од права на рехабилитацију из члана 35. Устава Републике Србије, с тим да

начело правичности тражи одређену равнотежу између питања легитимног циља и заштите јавног интереса, а то се једино може постићи враћањем подносиоца захтева на рад. Даље наводи да је поводом идентичног правног питања Уставни суд Републике Србије заузео став у својим одлукама које је подносилац захтева приложио уз тужбу за понављање поступка. Предлаже да суд захтев уважи, преиначи побијано решење и на име трошкова спора досуди подносиоцу захтева износ од 49.500,00 динара.

Противна странка је доставила списе управног поступка без одговора на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења Управни суд је одбацио тужбу јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законских основа из члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима за понављање судског поступка окончаног пресудом тог суда 9 У 6974/11 од 30.08.2011. године, јер је неутемељено позивање тужиоца на одлуку Европског суда за људска права "Милојевић и др. против Србије" од 12.01.2016. године, будући да та одлука није донета у истој ствари да би став који је заузет у одлуци могао да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка. Ова одлука, као и одлуке Уставног суда Републике Србије на коју судску праксу се у својој одлуци позвао Европски суд за људска права се односе на примену одредбе члана 45. Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС" 44/91... 116/03), док је пресуда Управног суда у односу на коју се понављање судског поступка тражи заснован на оцени законитости решења донетог применом одредби члана 168. у вези са чланом 111. Закона о полицији ("Службени гласник РС" 111/05 и 63/09). Приликом одлучивања суд је имао у виду и приложену одлуку Уставног суда I У. 3-424/14 од 17.11.2016. године, али је нашао да је позивање тужиоца на ову одлуку којом је утврђено да одредба члана 179. став 3. тачка 5. Закона о раду ("Службени гласник РС" 24/05... 75/14), није у сагласности са Уставом, у ситуацији када је пресудом Управног суда 9 У 6974/11 од 30.08.2011. године, оцењена законитост решења туженог органа донетог применом одредбе члана 168. Закона о полицији, без утицаја на доношење другачије одлуке у овој управној ствари.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка, уз правилну примену одредаба члана 60. Закона о управним споровима. Ово стога што је пресуда Управног суда 9 У 6974/11 од 30.08.2011. године донета на основу чињеница утврђених у управном поступку, а одлука Европског суда за људска права од 12.01.2016. године на основу које је поднет предлог за понављање поступка није донета у истој ствари да би став који је заузет у одлуци могао да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка. Стога је правилно оцењено побијаним решењем да подносилац захтева није учинио вероватним испуњеност услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се тим наводима не

доводи у сумњу правилна оцена Управног суда из побијаног решења о непостојању услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима, за коју одлуку је Управни суд дао довољне и јасне разлоге у побијаном решењу које у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у првом ставу диспозитива ове пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то, да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у другом ставу диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 27.10.2017. године, Узп 404/2017

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић